

# Panij – Broj tri

## *Viđenje i određeno vrijeme: proročki paralelizam*

Jeff Pippenger

2025-02-28

Prispodoba o deset djevica ponavlja se do u najsitnije pojedinosti u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće. Drugo poglavlje Habakuka iznosi srž te prispodobe kada prepoznaje viđenje koje govori na svršetku.

Stajat ću na svojoj straži i postaviti se na kulu, i motriti da vidim što će mi reći i što ću odgovoriti kad budem ukoren. I Gospodin mi odgovori i reče: Zapiši viđenje i učini ga jasnim na pločama, da može trčati onaj koji ga čita. Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali na svršetku će progovoriti i neće lagati; ako i oklijeva, čekaj ga, jer će zacijelo doći, neće zakasniti. Evo, duša onoga koji se uznosi nije prava u njemu; ali pravednik će živjeti po svojoj vjeri. Habakuk 2,1–4.

Dvadeset i sedmi redak jedanaestog poglavlja Daniela također određuje „određeno vrijeme”.

I srce će obojice tih kraljeva biti naklonjeno zlu, i za jednim će stolom govoriti laži; ali im to neće uspjeti, jer će svršetak još biti u određeno vrijeme. Daniel 11,27.

„Viđenje“ koje uspostavlja Rim jest „za određeno vrijeme“, a dva kralja kojima je srce na zlo i koji govore laži za jednim stolom označuju proročki putokaz koji dolazi prije nego što viđenje „progovori“. Prije određenoga vremena dva kralja govore „laži“, a kada viđenje progovori u određeno vrijeme, ono ne laže. Određeno vrijeme jest nedjeljni zakon u SAD-u, a sastanak za stolom označuje početak jednoga proročkog razdoblja. „Viđenje“ se u povijesti ispunjava pri nedjeljnom zakonu, ali se uspostavlja prije nedjeljnoga zakona. To je očito, jer se vjernima kaže da čekaju viđenje i kaže im se da objave viđenje. Ne bi ga mogli objaviti prije ispunjenja viđenja kad viđenje još ne bi bilo uspostavljeno.

Jeremija predstavlja one koji „čekaju“ viđenje:

O Gospode, ti znaš; sjeti me se i pohodi me, i osveti me nad mojim progoniteljima; ne uzmi me u svojoj dugotrpnosti: znaj da sam radi tebe podnio porugu. Tvoje su riječi nađene, i ja sam ih pojeo; i tvoja mi je riječ bila radost i veselje srca mojega: jer sam nazvan tvojim imenom, o Gospode, Bože nad vojskama. Nisam sjedio u zboru podrugljivaca niti se veselio; sjedio sam zbog tvoje ruke, jer si me ispunio gnjevom. Zašto je moja bol trajna, i moja rana neizlječiva, koja ne prima ozdravljenja? Hoćeš li mi doista biti kao lažac, kao vode koje presuše? Zato ovako veli Gospod: Ako se vratiš, opet ću te dovesti, i stajat ćeš preda mnom; i ako odijeliš dragocjeno od ništavnoga, bit ćeš kao moja usta: neka se oni vrate k tebi, ali ti se ne vraćaj k njima. I učinit ću te ovom narodu tvrdom mjedenom zidinom: i borit će se protiv tebe, ali te neće nadvladati, jer sam ja s tobom da te spasim i da te izbavim, govori Gospod. I izbavit ću te iz ruke opakih, i otkupit ću te iz ruke strašnih. Jeremija 15:15–21.

Nedjeljni zakon u SAD-u mjesto je na kojemu je obilježen simbol „spominjanja“. Ondje subota, koju se uvijek treba spominjati, postaje završno pitanje kušnje. Ondje se spominje bludnica iz Tira, koja je bila zaboravljena. Ondje se Bog spominje grijeha Babilona i daje joj dvostruki sud.

Putokaz na kojem je smješten govor jest nedjeljni zakon u SAD-u, jer ondje zvijer iz zemlje „govori“ kao zmaj. Na istom putokazu i magarica u Balaamovoj proročkoj liniji „govori“. Kada se rodi Ivan Krstitelj, njegov otac Zaharija, kojemu je božanski bilo uskraćeno govoriti, „govori“.

I dogodi se da osmoga dana dođoše obrezati dijete; i htjedoše ga nazvati Zaharija, po imenu njegova oca. A njegova majka odgovori i reče: Nipošto; nego zvat će se Ivan. I rekoše joj: Nikoga nema među tvojom rodbinom da se zove tim imenom. Tada znakovima upitahu njegova oca kako bi htio da se zove. A on zaista dašćicu za pisanje i napisa govoreći: Ime mu je Ivan. I svi se začudiše. I odmah mu se otvoriše usta i razriješi jezik te je govorio i hvalio Boga. Luka 1,59–64.

Pri zakonu o nedjelji u SAD-u smrtonosna rana papinstva biva iscijeljena, i ona postaje osmo kraljevstvo koje je od sedam, kada SAD, čiji je predsjednik Donald Trump osmi predsjednik koji je od sedam. U istoj vremenskoj točki stotinu četrdeset i četiri tisuće bivaju uzdignuti kao stijeg. Stotinu četrdeset i četiri tisuće osma su crkva koja je od sedam. Pri zakonu o nedjelji obilježava se broj osam, i bijaše osmoga dana da Ivan bude obrezan i da Zaharija progovori. Zaharija znači da je Bog „zapamtio“. Zakon o nedjelji krivotvorina je istinske subote koje se trebalo „spominjati“. Pri zakonu o nedjelji bludnica Tira biva „spomenuta“. Upravo pri zakonu o nedjelji Bog „spominje“ grijeha Babilona i udvostručuje njezin sud.

Jeremija predstavlja one koji su pretrpjeli prvo razočaranje i koji čekaju viđenje koje kasni. On predstavlja vjerne koji postaju Božja usta u određeno vrijeme, kada viđenje progovori i ne laže. Viđenju koje progovara u određeno vrijeme prethodi događaj u kojemu dva kralja govore laži jedan drugomu za istim stolom. Taj događaj prethodi zakonu o nedjelji i stoga se zbiva u povijesti Panija, kako je izloženo u recima trinaest do petnaest, što je isto razdoblje kada „nasilnici iz naroda” uspostavljaju „viđenje”.

I u ono će se vrijeme mnogi podići protiv kralja juga; a i nasilnici iz tvoga naroda uzvisit će se da utvrde viđenje; ali će pasti. Daniel 11:14.

„Razbojnici“ su Rim, a Rim u posljednjim danima jest katolicizam. Papa utvrđuje viđenje, i to čini u razdoblju neposredno prije nedjeljnoga zakona. On to čini posredovanjem u bitci kod Panija, gdje Trump prevladava nad Putinom. Bitka se odigrala 200. pr. Kr., iste godine kada je poganski Rim ušao u proročku povijest. Pompej Veliki osvojio je Jeruzalem 63. pr. Kr. Taj se događaj zbilo tijekom njegova pohoda na Istok, kada je intervenirao u građanskom ratu između hasmonejske braće Hirkana II. i Aristobula II. Pompej je stao na stranu Hirkana II., opsjeo Jeruzalem i na kraju zauzeo grad nakon tromjesečne opsade. Time je označen kraj judejske neovisnosti i početak rimske kontrole nad tim područjem, koje će kasnije postati provincija pod rimskom vlašću.

Prije zakona o nedjelji papa posreduje u povijesti povezanoj s bitkom kod Panija. Kad ulazi u proročku povijest, njegovo pojavljivanje utvrđuje viđenje; viđenje koje će još „govoriti” u

„određeno vrijeme” zakona o nedjelji u SAD-u. „Viđenje” koje je odugovlačilo jest neuspjelo predviđanje koje je označilo početak vremena odgode u prispodobi o deset djevica. Ono je također označilo dolazak drugoga anđela od triju anđela iz Otkrivenja četrnaest. Neuspjelo predviđanje koje je uvelo razdoblje čekanja i ohrabrenje da se „čeka” na njegovo ispunjenje, premda je odugovlačilo.

U mileritskoj povijesti vrijeme odgode završilo je na taborovanju u Exeteru od 12. do 17. kolovoza 1844. godine. Razočaranje prouzročeno neuspjelim proročanstvom uvelo je razdoblje čekanja određeno da dovrši karakter u dvjema skupinama djevica, nakon čega je uslijedilo objašnjenje prethodno neuspjelog proročanstva. Objašnjenje u Exeteru utvrđuje pojedinosti povezane s viđenjem kada se ono ispunjava. Iste se značajke mogu uočiti u šesnaestom poglavlju Evanđelja po Mateju, kada je Krist odveo svoje učenike u Cezareju Filipovu. Od toga je trenutka nadalje Krist izravno poučavao učenike o onome što će se dogoditi na križu.

Otada Isus počne upućivati svoje učenike kako mora poći u Jeruzalem i mnogo pretrpjeti od starješina, glavara svećeničkih i pismoznanaca, i biti ubijen, i treći dan uskrsnuti. Matej 16,21.

Valja primijetiti da se upravo navedeni redak nalazi između Isusova prepoznavanja da je Petar, u svome priznanju Isusa kao Krista, Sina Boga živoga, bio vođen Duhom Svetim, i trenutka kada se Petar, nakon što ih je Krist počeo poučavati o dolazećem križu, usprotivio toj poruci, pa je Krist Petra nazvao Sotonom. Poruka koja se otpećakuje kada se viđenje uspostavi stvara dvije skupine štovatelja, a obje su predstavljene Petrom.

Cezareja Filipova jest Panium, i obje vode do određenoga vremena križa u Kristovoj liniji, 22. listopada 1844. u mileritskoj povijesti i zakona o nedjelji danas. Panium, Cezareja Filipova i taborni sastanak u Exeteru isti su proročki orijentir. Na tome se orijentiru viđenje utvrđuje uvođenjem pape u narativ. Utvrđivanje viđenja prethodi određenomu vremenu, jer je Cezareja Filipova prethodila križu, taborni sastanak u Exeteru prethodio je 22. listopada 1844., a Panium 200. pr. Kr. prethodio je Pompejevu osvajanju Jeruzalema 63. pr. Kr. Neko vrijeme prije zakona o nedjelji u SAD-u papa, koji je tirska bludnica, otvoreno će ući u proročku povijest. Kada se to dogodi, viđenje je utvrđeno.

Vizija je utvrđena u trećem posredničkom ratu iz jedanaestog poglavlja. Prvi posrednički rat predočuje posljednji posrednički rat, stoga će posljednji posrednički rat posjedovati ista proročka obilježja kao i prvi. Kralj juga, predstavljen imenom Vladimir, što znači vladar zajednice, bit će pometen savezom između pape i predsjednika Sjedinjenih Američkih Država. Posljednji papa bit će osmi koji je od sedmorice, u ispunjenju Otkrivenja sedamnaest, a posljednji predsjednik bit će osmi koji je od sedmorice, kao što će to biti i stijeg sto četrdeset i četiri tisuće.

Odnos između pape i predsjednika u početku je bio „tajni savez“, a savez osmoga i posljednjega predsjednika s papom također će biti „tajan“, jer je u ovom razdoblju bludnica iz Tira proročki „zaboravljena“. Savez između Reagana i pape Ivana Pavla II. bio je tajan, ali je u isto vrijeme papa postao najprepoznatljivije lice na zemlji. Ono što je „zaboravljeno“ u vezi s bludnicom iz Tira, koja bludniči sa svim kraljevima zemaljskim, jest određena značajka papinstva koja sve njezine grijeha uključuje u jednu kategoriju pobune. Ta je značajka tvrdnja Katoličke crkve o

„nepogrešivosti“. Ovu je činjenicu toliko važno uvidjeti da ću sada zaključiti ovaj članak jednim poglavljem sestre White. Ove ćemo misli nastaviti u sljedećem članku, ali dok budete čitali sljedeće poglavlje iz Velike borbe, imajte na umu da su gotovo svi članovi Trumpova kabineta rimokatolici, uz mješavinu pentekostalizma i trajno prisutan utjecaj Franklina Grahama, koji je nedavno pozvao na javne molitve za antikrista biblijskog proroštva.

## **„Ugrožena sloboda savjesti“**

„Protestanti danas gledaju na rimokatolicizam s mnogo većom blagonaklonošću nego prijašnjih godina. U onim zemljama u kojima katolicizam nije u prevlasti, i u kojima papisti zauzimaju pomirljiv stav kako bi stekli utjecaj, raste ravnodušnost prema doktrinama koje razdvajaju reformirane crkve od papinske hijerarhije; sve više prevladava mišljenje da se, na koncu, ne razlikujemo tako mnogo u bitnim točkama kao što se pretpostavljalo te da će nas malo ustupaka s naše strane dovesti do boljšeg sporazumijevanja s Rimom. Bilo je vrijeme kada su protestanti visoko cijenili slobodu savjesti koja je bila tako skupo kupljena. Učili su svoju djecu da preziru papinstvo i držali su da bi traženje sklada s Rimom bilo nevjernost Bogu. Ali koliko su različita stajališta koja se sada iznose!”

„Branitelji papinstva izjavljuju da je Crkva bila oklevetana, a protestantski je svijet sklon prihvatiti tu tvrdnju. Mnogi tvrde da je nepravedno suditi današnjoj Crkvi prema odvratnostima i besmislicama koje su obilježavale njezinu vladavinu tijekom stoljeća neznanja i tame. Opravdavaju njezinu strašnu okrutnost kao posljedicu barbarstva onoga doba i tvrde da je utjecaj moderne civilizacije promijenio njezine osjećaje.”

„Jesu li te osobe zaboravile na tvrdnju o nepogrešivosti koju je ta oholna sila iznosila tijekom osam stotina godina? Daleko od toga da bi bila napuštena, ta je tvrdnja u devetnaestom stoljeću bila potvrđena s većom odlučnošću nego ikada prije. Budući da Rim tvrdi da ‘crkva nikada nije pogriješila; niti će, prema Svetome pismu, ikada pogriješiti’ (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, book 3, century II, part 2, chapter 2, section 9, note 17), kako se može odreći načela koja su upravljala njegovim postupanjem u prošlim vjekovima?”

„Papinska crkva nikada se neće odreći svojega prava na nezabludivost. Sve što je učinila u svome progonstvu onih koji odbacuju njezine dogme drži ispravnim; i ne bi li ponovila ista djela kad bi joj se pružila prilika? Neka se uklone ograničenja koja sada nameću svjetovne vlasti i neka Rim bude ponovno uspostavljen u svojoj prijašnjoj moći, pa bi se ubrzo obnovili njezina tiranija i progonstvo.

„Jedan poznati pisac ovako govori o stajalištu papinske hijerarhije glede slobode savjesti te o pogibeljima koje osobito prijete Sjedinjenim Državama zbog uspjeha njezine politike: ‘Mnogi su skloni svaki strah od rimokatolicizma u Sjedinjenim Državama pripisivati netrpeljivosti ili djetinjastosti. Takvi ne vide ništa u značaju i stajalištu rimokatolicizma što bi bilo neprijateljsko prema našim slobodnim ustanovama, niti nalaze išta zlokobno u njegovu rastu. Usporedimo, dakle, najprije neka od temeljnih načela naše vlade s načelima Katoličke crkve.’“

„Ustav Sjedinjenih Američkih Država jamči slobodu savjesti. Ništa nije dragocjenije niti temeljnije. Papa Pio IX. u svojoj enciklici od 15. kolovoza 1854. rekao je: ‘Apsurdne i

zabludjele nauke ili buncanja u obranu slobode savjesti predstavljaju najpogubniju zabludu — kugu koje se, više od svih drugih, valja najviše bojati u državi.’ Isti je papa u svojoj enciklici od 8. prosinca 1864. izrekao anatemu protiv ‘onih koji tvrde slobodu savjesti i bogoštovlja’, kao i protiv ‘svih onih koji drže da Crkva ne smije primjenjivati silu.’”

„Specifičan ton Rima u Sjedinjenim Državama ne podrazumijeva promjenu srca. Ona je tolerantna ondje gdje je nemoćna. Biskup O’Connor kaže: ‘Vjerska sloboda tek se podnosi sve dok se suprotno ne bude moglo provesti bez pogibelji za katolički svijet.’... Nadbiskup iz St. Louisa jednom je rekao: ‘Krivovjerje i nevjera zločini su; i u kršćanskim zemljama, kao što su, primjerice, Italija i Španjolska, gdje su svi ljudi katolici i gdje je katolička vjera bitan dio zakona zemlje, oni se kažnjavaju kao i drugi zločini.’...

„Svaki kardinal, nadbiskup i biskup u Katoličkoj crkvi polaže prisegu vjernosti papi, u kojoj se pojavljuju sljedeće riječi: ‘Heretike, raskolnike i pobunjenike protiv našega spomenutog gospodara (pape), ili njegovih gore spomenutih nasljednika, progonit ću i suprotstavljati im se svim svojim silama.’ — Josiah Strong, *Our Country*, pogl. 5, odsj. 2–4.

“Istina je da u zajedništvu Rimokatoličke crkve ima istinskih kršćana. Tisuće u toj crkvi služe Bogu prema najboljem svjetlu koje imaju. Njima nije dopušten pristup Njegovoj Riječi, i stoga ne razabiru istinu. Nikada nisu uvidjeli razliku između žive službe srca i pukoga niza oblika i obreda. Bog gleda s nježnim sažaljenjem na te duše, odgojene kakve jesu u vjeri koja je varljiva i ne zadovoljava. On će učiniti da zrake svjetla prodru kroz gustu tamu koja ih okružuje. On će im otkriti istinu onakvu kakva je u Isusu, i mnogi će još zauzeti svoje mjesto s Njegovim narodom.

„Ali romanizam kao sustav ni sada nije u većem skladu s Kristovim evanđeljem nego u bilo kojem prijašnjem razdoblju svoje povijesti. Protestantske crkve nalaze se u velikoj tami, jer bi inače razabrale znakove vremena. Rimska Crkva dalekosežna je u svojim planovima i načinima djelovanja. Ona se služi svakim sredstvom kako bi proširila svoj utjecaj i povećala svoju moć, pripremajući se za žestok i odlučan sukob kako bi ponovno zadobila nadzor nad svijetom, ponovno uspostavila progonstvo i poništila sve što je protestantizam učinio. Katolicizam napreduje sa svih strana. Pogledajte sve veći broj njezinih crkava i kapela u protestantskim zemljama. Pogledajte popularnost njezinih koledža i sjemeništa u Americi, koje protestanti tako naširoko pohađaju. Pogledajte porast ritualizma u Engleskoj i česte prijelaze u redove katolika. Sve bi to trebalo probuditi zabrinutost svih koji cijene čista načela evanđelja.“

„Protestanti su se poigrali s papinstvom i pokroviteljski mu pogodovali; učinili su kompromise i ustupke koje se i sami papisti čude vidjeti i ne uspijevaju razumjeti. Ljudi zatvaraju oči pred stvarnim karakterom rimokatolicizma i pred opasnostima koje valja očekivati od njegove nadmoći. Narod treba probuditi kako bi se odupro napredovanju ovoga najopasnijeg neprijatelja građanske i vjerske slobode.

„Mnogi protestanti pretpostavljaju da je katolička vjera neprivlačna i da je njezino bogoslužje dosadan, besmislen niz obreda. U tome griješe. Premda se rimokatolicizam temelji na obmani, on nije gruba i nespretna prijevara. Vjerska služba Rimske Crkve krajnje je dojmljiv ceremonijal. Njezin raskošni sjaj i svečani obredi opčinjuju osjetila naroda i utišavaju glas

razuma i savjesti. Oko je očarano. Veličanstvene crkve, impozantne procesije, zlatni oltari, draguljima ukrašena svetišta, probrane slike i profinjeno kiparstvo obraćaju se ljubavi prema ljepoti. I uho je zarobljeno. Glazba je nenadmašna. Bogati tonovi dubokozvučnih orgulja, stapajući se s melodijom mnogih glasova dok se razliježu pod visokim kupolama i među stupovitim brodovima njezinih veličanstvenih katedrala, ne mogu a da ne ispune um strahopoštovanjem i poštovanjem.

„Taj izvanjski sjaj, raskoš i obrednost, koji samo izruguju čežnje duše oboljele od grijeha, dokaz su unutarnje pokvarenosti. Kristovoj vjeri nisu potrebne takve privlačnosti da bi je preporučile. U svjetlu koje zrači s križa, istinsko se kršćanstvo pokazuje tako čistim i ljupkim da nikakvi vanjski ukrasi ne mogu uvećati njegovu pravu vrijednost. Ljepota svetosti, krotak i tih duh, to je ono što je dragocjeno pred Bogom.“

„Sjajnost stila nije nužno pokazatelj čiste, uzvišene misli. Visoka shvaćanja umjetnosti, profinjena istančanost ukusa, često postoje u umovima koji su zemaljski i puteni. Sotona se njima često služi kako bi naveo ljude da zaborave potrebe duše, da izgube iz vida buduću, besmrtni život, da se odvrte od svojega beskonačnog Pomoćnika i da žive samo za ovaj svijet.

„Religija izvanjštine privlačna je neobnovljenomu srcu. Sjaj i obrednost katoličkoga bogoslužja imaju zavodljivu, opčinjavajuću moć, kojom su mnogi prevareni; te Rimsku Crkvu počinju promatrati kao sama vrata neba. Nitko osim onih koji su svoje noge čvrsto postavili na temelj istine i čija su srca obnovljena Duhom Božjim nije zaštićen od njezina utjecaja. Tisuće onih koji nemaju iskustveno poznavanje Krista bit će navedene da prihvate obličje pobožnosti bez sile. Takva je religija upravo ono što mnoštvo želi.“

„Tvrđnja Crkve o pravu da oprašta navodi rimokatolika da se osjeća slobodnim griješiti; a obred ispovijedi, bez kojega se njezin oprost ne daje, također teži tomu da daje slobodu zlu. Onaj tko kleči pred palim čovjekom i u ispovijedi otkriva tajne misli i maštanja svoga srca, ponižava svoje čovječstvo i degradira svaki plemeniti nagon svoje duše. Izlažući grijehe svojega života svećeniku — zabludjelom, grešnom smrtniku, a odviše često iskvarenu vinom i razuzdanošću — njegovo se mjerilo karaktera snižava i on se zbog toga onečišćuje. Njegova se misao o Bogu srozava na sličnost paloga čovječstva, jer svećenik stoji kao Božji predstavnik. Ova ponižavajuća ispovijed čovjeka čovjeku tajni je izvor iz kojega je potekao velik dio zla što onečišćuje svijet i priprema ga za konačno uništenje. Ipak, onomu tko ljubi udovoljavanje sebi, ugodnije je ispovjediti se bližnjemu smrtniku nego otvoriti dušu Bogu. Ljudskoj je naravi prihvatljivije činiti pokoru nego odreći se grijeha; lakše je mrtviti tijelo kostrijeti, koprivama i žuljajućim lancima nego razapeti tjelesne požude. Težak je jaram koji je tjelesno srce spremno nositi radije negoli se prikloniti Kristovu jarmu.“

„Postoji zapanjujuća sličnost između Rimske crkve i Židovske crkve u vrijeme Kristova prvog dolaska. Dok su Židovi potajno gazili svako načelo Božjega zakona, izvana su bili strogi u vršenju njegovih propisa, opterećujući ga zahtjevima i predajama koje su poslušnost činile bolnom i tegobnom. Kao što su Židovi tvrdili da štiju Zakon, tako i rimokatolici tvrde da štiju križ. Uzvisuju simbol Kristovih patnji, dok ga u svojem životu niječu, Onoga koga on predstavlja.“

„Papisti stavljaju križeve na svoje crkve, na svoje oltare i na svoju odjeću. Posvuda se vidi znamenje križa. Posvuda mu se izvana iskazuje čast i uzvisuje ga se. Ali Kristov nauk pokopan je pod gomilom besmislenih predaja, lažnih tumačenja i strogih nameta. Spasiteljeve riječi o zadr tim Židovima primjenjuju se s još većom snagom na vođe Rimokatoličke crkve: ‘Svezuju teška i nepodnošljiva bremena i stavljaju ih ljudima na pleća; a sami ih neće ni prstom pokrenuti.’ Matej 23,4. Savjesne se duše drže u neprestanom strahu, bojeći se gnjeva uvrijeđenoga Boga, dok mnogi crkveni dostojanstvenici žive u raskoši i putenim užicima.“

„Štovanje slika i relikvija, zazivanje svetaca i uzdizanje pape sredstva su Sotone kojima nastoji odvratiti umove ljudi od Boga i od Njegova Sina. Da bi postigao njihovu propast, nastoji skrenuti njihovu pozornost od Onoga po kome jedino mogu naći spasenje. On će ih usmjeriti na bilo koji predmet koji se može staviti na mjesto Onoga koji je rekao: ‘Dođite k meni svi koji ste izmoredni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti.’ Matej 11,28.”

„Sotona se neprestano trudi pogrešno prikazati Božji karakter, narav grijeha i stvarna pitanja o kojima je riječ u velikoj borbi. Njegova sofisterija umanjuje obvezatnost božanskoga zakona i ljudima daje slobodu da griješe. Istodobno ih navodi da njeguju pogrešne predodžbe o Bogu, tako da na Njega gledaju sa strahom i mržnjom, a ne s ljubavlju. Okrutnost svojstvena njegovu vlastitom karakteru pripisuje se Stvoritelju; ona se utjelovljuje u religijskim sustavima i očituje u oblicima bogoslužja. Tako se umovi ljudi zasljepljuju, a Sotona ih osigurava kao svoje oruđe za rat protiv Boga. Izopačenim shvaćanjima božanskih svojstava poganski su narodi bili navedeni da vjeruju kako su ljudske žrtve nužne za zadobivanje naklonosti Božanstva; i pod raznim oblicima idolopoklonstva počinjene su strašne okrutnosti.

„Rimokatolička crkva, sjedinjujući oblike poganstva i kršćanstva, i, poput poganstva, pogrešno prikazujući Božji karakter, posegnula je za postupcima ništa manje okrutnima i odvratnima. U danima rimske nadmoći postojale su sprave za mučenje kako bi se iznudilo pristajanje uz njezine nauke. Postojala je lomača za one koji nisu htjeli priznati njezina prava. Bilo je pokolja u razmjerima koji nikada neće biti poznati dok ne budu otkriveni na sudu. Crkveni dostojanstvenici proučavali su, pod Sotonom kao svojim gospodarom, kako izumiti sredstva koja će prouzročiti najveću moguću muku, a da pritom ne okončaju život žrtve. U mnogim je slučajevima taj pakleni postupak bio ponavljan do krajnje granice ljudske izdržljivosti, sve dok narav nije odustala od borbe, a mučenik pozdravio smrt kao slatko oslobođenje.“

„Takva bijaše sudbina protivnika Rima. Za svoje je pristaše on imao stegu biča, izgledajuće gladi, tjelesnih mrtvljenja u svakom zamislivom, srcu mučnom obliku. Da bi osigurali naklonost Neba, pokornici su kršili Božje zakone kršeći zakone naravi. Bili su poučavani da raskidaju veze koje je On uspostavio da blagoslove i razvedre čovjekov zemaljski boravak. Groblje sadrži milijune žrtava koje su svoj život provele u uzaludnim nastojanjima da obuzdaju svoje naravne osjećaje, da potisnu, kao uvredljivu Bogu, svaku misao i osjećaj suosjećanja sa svojim bližnjima.

„Ako želimo razumjeti smišljenu Sotoninu okrutnost, očitovanu tijekom stotina godina, ne među onima koji nikada nisu čuli za Boga, nego u samom središtu i diljem čitavog kršćanstva, trebamo samo pogledati povijest rimokatolicizma. Kroz taj golemi sustav obmane knez zla ostvaruje svoju svrhu da nanese sramotu Bogu i bijedu čovjeku. A dok vidimo kako uspijeva

prerušiti se i izvršiti svoje djelo preko vođa crkve, možemo bolje razumjeti zašto osjeća tako veliko neprijateljstvo prema Bibliji. Ako se ta Knjiga čita, otkrit će se Božje milosrđe i ljubav; vidjet će se da On ne stavlja na ljude nijedan od tih teških tereta. Sve što On traži jest slomljeno i skrušeno srce, ponizan, poslušan duh.“

„Krist u svojem životu ne daje nikakav primjer da bi se muškarci i žene trebali zatvarati u samostane kako bi se osposobili za nebo. On nikada nije učio da ljubav i suosjećanje moraju biti potisnuti. Srce Spasiteljevo prelijevalo se ljubavlju. Što se čovjek više približava moralnom savršenstvu, to su njegove osjećajnosti istančanije, to je njegov uvid u grijeh prodorniji, i to je dublje njegovo suosjećanje s nevoljnima. Papa tvrdi da je Kristov namjesnik; ali kako njegov karakter podnosi usporedbu s karakterom našega Spasitelja? Je li ikada bilo poznato da je Krist ljude predavao tamnici ili spravama za mučenje zato što Mu nisu odavali počast kao Kralju neba? Je li se Njegov glas ikada čuo kako osuđuje na smrt one koji Ga nisu prihvatili? Kad su Ga stanovnici jednoga samarijanskog sela prezreli, apostol Ivan bio je ispunjen ogorčenjem te upitao: ‘Gospodine, hoćeš li da zapovjedimo da oganj siđe s neba i istrijebi ih, kao što je i Ilija učinio?’ Isus je sa sažaljenjem pogledao svojega učenika i ukorio njegov oštar duh govoreći: ‘Sin Čovječji nije došao da pogubi živote ljudske, nego da ih spasi.’ Luka 9,54.56. Kako je samo različit od duha što ga je Krist očitovao duh Njegova navodnog namjesnika.“

„Rimska Crkva sada se svijetu prikazuje lijepim licem, prekrivajući isprikama svoj zapis strašnih okrutnosti. Zaodjenula se u odjeću nalik Kristovoj, ali je nepromijenjena. Svako načelo papinstva koje je postojalo u prošlim vjekovima postoji i danas. Nauci smišljeni u najtamnijim vjekovima još se uvijek drže. Neka se nitko ne vara. Papinstvo koje su protestanti sada tako spremni častiti isto je ono koje je vladalo svijetom u danima Reformacije, kada su Božji ljudi ustajali, uz pogibelj vlastitih života, da razotkriju njezinu bezakonost. Ono posjeduje istu oholost i drsku preuzetnost koja je gospodarila nad kraljevima i knezovima te prisvajala Božje povlastice. Njegov duh nije nimalo manje okrutan i despotski sada nego onda kada je gušio ljudsku slobodu i ubijao svece Svevišnjega.“

„Papinstvo je upravo ono za što je proročanstvo objavilo da će biti: otpad posljednjih vremena. 2. Solunjanima 2:3, 4. Dio je njegove politike da poprими onaj karakter koji će najbolje ostvariti njegovu svrhu; ali ispod promjenjive pojavnosti kameleona ono skriva nepromjenjivi zmijski otrov. ‘Vjera se ne treba držati prema hereticima, niti prema osobama osumnjičenima za herezu’ (Lenfant, svezak 1, stranica 516), izjavljuje ono. Treba li sada tu silu, čiji je zapis tijekom tisuću godina ispisan krvlju svetih, priznati kao dio Kristove Crkve?”

„Nije bez razloga u protestantskim zemljama iznesena tvrdnja da se katolicizam manje razlikuje od protestantizma nego u prijašnjim vremenima. Doista je došlo do promjene; ali promjena nije u papinstvu. Katolicizam uistinu nalikuje velikom dijelu protestantizma koji danas postoji, jer je protestantizam tako silno izopačen od dana reformatora.

„Kako protestantske crkve nastoje steći naklonost svijeta, lažna je milosrdnost zaslijepila njihove oči. One ne vide da je ispravno vjerovati dobro o svakome zlu, i kao neizbježan rezultat na kraju će povjerovati zlo o svakome dobru. Umjesto da stoje u obranu vjere jednom predane svetima, one sada, takoreći, upućuju ispriku Rimu zbog svojega nemilosrdnog

mišljenja o njemu, moleći oprost za svoju uskogrudnost.“

„Velik broj ljudi, čak i među onima koji ne gledaju blagonaklono na rimokatolicizam, malo naslućuje opasnost od njegove moći i utjecaja. Mnogi tvrde da su intelektualna i moralna tama koja je vladala tijekom srednjega vijeka pogodovale širenju njegovih dogmi, praznovjerja i ugnjetavanja te da veća prosvijećenost modernoga doba, opća raširenost znanja i sve veća snošljivost u pitanjima vjere priječe obnovu netrpeljivosti i tiranije. Sama pomisao da bi takvo stanje moglo postojati u ovom prosvijećenom dobu izvrgava se ruglu. Istina je da veliko svjetlo, intelektualno, moralno i vjersko, obasjava ovaj naraštaj. Na otvorenim stranicama svete Božje Riječi svjetlo s neba izlilo se na svijet. Ali valja imati na umu da što je veće dano svjetlo, to je veća tama onih koji ga izvrću i odbacuju.“

„Molitveno proučavanje Biblije pokazalo bi protestantima pravi karakter papinstva i navelo ih da ga se gnušaju i da ga se klone; ali mnogi su toliko mudri u vlastitoj umišljenosti da ne osjećaju potrebu da ponizno traže Boga kako bi bili vođeni u istinu. Premda se ponose svojom prosvijećenošću, ne poznaju ni Pisma ni Božju silu. Moraju imati neko sredstvo kojim će umiriti svoju savjest, pa traže ono što je najmanje duhovno i najmanje ponižavajuće. Ono što žele jest način da zaborave Boga, a da to ipak prođe kao način da Ga se sjećaju. Papinstvo je vrlo prikladno da udovolji potrebama svih takvih. Ono je pripravljeno za dvije klase ljudi, koje obuhvaćaju gotovo cijeli svijet — one koji bi se htjeli spasiti svojim zaslugama i one koji bi se htjeli spasiti u svojim grijesima. U tome je tajna njegove moći.“

„Pokazalo se da je razdoblje velike intelektualne tame bilo pogodno za uspjeh papinstva. Još će se pokazati da je i razdoblje velike intelektualne svjetlosti jednako pogodno za njegov uspjeh. U prošlim vjekovima, kada su ljudi bili bez Božje riječi i bez spoznaje istine, njihove su oči bile povezane, i tisuće su bile uhvaćene u zamku, ne videći mrežu razastrtu pred svojim nogama. U ovom naraštaju ima mnogo onih kojima oči zasljepljuje blještavilo ljudskih spekulacija, ‘znanosti lažno nazvane’; oni ne razabiru mrežu te u nju ulaze jednako spremno kao da su im oči povezane. Bog je odredio da čovjekove umne sposobnosti budu čuvane kao dar njegova Stvoritelja i da budu upotrijebljene u službi istine i pravednosti; ali kada se njeguju oholost i častohleplje, i ljudi uzdižu vlastite teorije iznad Božje riječi, tada inteligencija može nanijeti veću štetu nego neznanje. Tako će lažna znanost sadašnjega doba, koja potkopava vjeru u Bibliju, biti jednako uspješna u pripravljanju puta za prihvaćanje papinstva, s njegovim privlačnim oblicima, kao što je uskraćivanje znanja bilo uspješno u otvaranju puta njegovu uzdizanju u mračnim vjekovima.“

„U pokretima koji su sada u tijeku u Sjedinjenim Državama, a kojima se za ustanove i običaje crkve nastoji osigurati potpora države, protestanti idu stopama papista. Štoviše, oni otvaraju vrata papinstvu da u protestantskoj Americi ponovno zadobije nadmoć koju je izgubilo u Starome svijetu. A ono što ovom pokretu daje još veće značenje jest činjenica da je glavni cilj koji se ima na umu prisilno nametanje svetkovanja nedjelje — običaja koji potječe iz Rima i koji on prisvaja kao znak svoje vlasti. Duh papinstva — duh prilagođavanja svjetovnim običajima, štovanja ljudskih predaja iznad Božjih zapovijedi — prožima protestantske crkve i vodi ih da obavljaju isto djelo uzdizanja nedjelje koje je papinstvo učinilo prije njih.“

„Ako bi čitatelj želio razumjeti čimbenike koji će biti upotrijebljeni u uskoro nadolazećem sukobu, treba samo pratiti zapis o sredstvima kojima se Rim služio radi istoga cilja u prošlim vjekovima. Ako želi znati kako će papisti i protestanti, ujedinjeni, postupati s onima koji odbacuju njihove dogme, neka vidi duh koji je Rim pokazao prema suboti i njezinim braniteljima.

„Kraljevski edikti, opći sabori i crkvene odredbe poduprte svjetovnom vlašću bili su koraci kojima je poganski blagdan dosegnuo svoj počasni položaj u kršćanskom svijetu. Prva javna mjera kojom se nametalo svetkovanje nedjelje bio je zakon koji je donio Konstantin. (A.D. 321) Ovaj je edikt zahtijevao da stanovnici gradova počivaju na „časnom danu sunca“, ali je dopuštao seoskom stanovništvu da nastavi sa svojim poljoprivrednim poslovima. Premda je u biti bio poganski zakon, car ga je proveo nakon svojega nominalnog prihvatanja kršćanstva.“

„Kako se kraljevski nalog nije pokazao dostatnom zamjenom za božanski autoritet, Euzebij, biskup koji je tražio naklonost knezova i koji je bio osobit prijatelj i laskavac Konstantinu, iznio je tvrdnju da je Krist prenio subotu na nedjelju. Nije izneseno ni jedno jedino svjedočanstvo iz Svetoga pisma kao dokaz za taj novi nauk. Sam Euzebij nesvjesno priznaje njegovu neistinitost i upućuje na stvarne začetnike te promjene. „Sve što je“, kaže on, „bila dužnost činiti u subotu, to smo prenijeli na Dan Gospodnji.“ —Robert Cox, *Sabbath Laws and Sabbath Duties*, stranica 538. No argument u prilog nedjelji, premda je bio bez ikakva temelja, poslužio je da ohrabri ljude u gaženju subote Gospodnje. Svi koji su željeli biti poštovani od svijeta prihvatili su taj omiljeni blagdan.

„Kako se papinstvo čvrsto utvrđivalo, tako se nastavljalo djelo uzdizanja nedjelje. Neko su vrijeme ljudi, kad nisu prisustvovali crkvi, obavljali poljodjelske poslove, a sedmi se dan i dalje smatrao subotom. No postupno je provedena promjena. Onima na svetoj službi bilo je zabranjeno izricati presudu u bilo kakvu građansku sporu u nedjelju. Uskoro potom svim je osobama, bez obzira na stalež, bilo zapovjedbno da se uzdrže od uobičajenoga rada, pod prijetnjom novčane kazne za slobodne ljude i batinanja u slučaju slugu. Kasnije je određeno da se bogati kažnjavaju gubitkom polovice svoje imovine; i naposljetku, da se, ako i dalje budu nepokolebljivi, imaju pretvoriti u robove. Niži su slojevi morali trpjeti trajno progonstvo.“

„U pomoć su bili prizvani i čudotvorni događaji. Među ostalim čudesima izvješćivalo se da je jednom seljaku, koji je u nedjelju namjeravao porati svoje polje, dok je željezom čistio svoj plug, željezo čvrsto prionulo uz njegovu ruku, te ga je dvije godine nosio sa sobom, ‘na svoju preveliku bol i sramotu.’ —Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord’s Day*, str. 174.

„Kasnije je papa izdao upute da župnik treba opominjati prekršitelje nedjelje i poticati ih da idu u crkvu i izgovaraju svoje molitve, da ne bi navukli kakvu veliku nesreću na sebe i na svoje susjede. Jedan crkveni sabor iznio je tvrdnju, toliko široko primjenjivanu, čak i od protestanata, da, budući da su osobe bile pogođene munjom dok su radile nedjeljom, to mora biti subota. ‘Očito je’, rekoše prelati, ‘koliko je veliko bilo Božje nezadovoljstvo zbog njihova zanemarivanja ovoga dana.’ Tada je upućen poziv da svećenici i službenici, kraljevi i knezovi, i sav vjerni puk ‘ulože svoj najveći trud i skrb da se tome danu vrati njegova čast i da se, radi ugleda kršćanstva, ubuduće pobožnije svetkuje.’ —Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues*

on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day, str. 271.

„Budući da su se odluke sabora pokazale nedostatnima, svjetovne su vlasti bile zamoljene da izdaju edikt koji će utjerati strah u srca naroda i prisiliti ih da se suzdrže od rada nedjeljom. Na sinodi održanoj u Rimu sve su prethodne odluke bile ponovno potvrđene s većom snagom i svečanošću. One su također bile uključene u crkveno pravo i provođene od građanskih vlasti gotovo u cijelom kršćanstvu. (Vidi Heylyn, History of the Sabbath, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)”

Ipak, nedostatak biblijskoga autoriteta za svetkovanje nedjelje izazivao je nemalu nelagodu. Narod je dovodio u pitanje pravo svojih učitelja da stave po strani izričitu Jehovinu izjavu: „Sedmi dan je subota Gospoda Boga tvogega“, kako bi iskazivali čast danu sunca. Da bi se nadomjestio nedostatak biblijskoga svjedočanstva, bila su potrebna druga sredstva. Jedan gorljivi zagovornik nedjelje, koji je potkraj dvanaestoga stoljeća posjetio crkve u Engleskoj, naišao je na otpor vjernih svjedoka istine; i njegovi su naponi bili tako bezuspješni da je na neko vrijeme napustio zemlju i tražio neko sredstvo kojim bi nametnuo svoja učenja. Kad se vratio, nedostatak je bio nadoknađen, te je u svome daljnjem radu nailazio na veći uspjeh. Sa sobom je donio svitak koji se predstavljao kao da dolazi od samoga Boga i koji je sadržavao potrebnu zapovijed za svetkovanje nedjelje, zajedno sa strašnim prijetnjama da zastraši neposlušne. Za taj dragocjeni dokument — podlu krivotvorinu jednako kao i ustanovu koju je podupirao — govorilo se da je pao s neba i da je bio pronađen u Jeruzalemu, na oltaru svetoga Šimuna, na Golgoti. No, zapravo, izvor iz kojega je potekao bila je papinska palača u Rimu. Prijevare i krivotvorine radi promicanja moći i napretka crkve papinska je hijerarhija u svim vjekovima smatrala dopuštenima.

„Spis je zabranjivao rad od devetoga sata, to jest od tri sata poslije podne, u subotu, pa sve do izlaska sunca u ponedjeljak; a tvrdilo se da je njegov autoritet potvrđen mnogim čudima. Izvješćivalo se da su osobe koje su radile nakon određenoga sata bile pogođene uzetošću. Neki mlinar koji je pokušao samljeti svoje žito vidio je kako umjesto brašna potekne bujica krvi, a mlinско se kolo zaustavilo unatoč snažnom naviranju vode. Žena koja je stavila tijesto u peć našla ga je sirovim kada ga je izvadila, premda je peć bila veoma vruća. Druga, koja je u deveti sat imala pripravljeno tijesto za pečenje, ali ga je odlučila ostaviti do ponedjeljka, našla je sljedećega dana da je ono božanskom silom bilo oblikovano u kruhove i ispečeno. Čovjek koji je pekao kruh nakon devetoga sata u subotu ustanovio je, kad ga je sljedećega jutra razlomio, da je iz njega potekla krv. Takvim su apsurdnim i praznovjernim izmišljotinama zagovornici nedjelje nastojali utvrditi njezinu svetost. (Vidi Roger de Hoveden, Annals, sv. 2, str. 526–530.)”

„U Škotskoj, kao i u Engleskoj, veće poštovanje prema nedjelji osigurano je time što joj je pridružen dio drevnoga subotnjeg dana. Ali vrijeme koje je trebalo svetkovati razlikovalo se. Proglas škotskoga kralja objavio je da se ‘subota od dvanaest sati u podne ima smatrati svetom’ i da se nitko, od toga vremena pa do ponedjeljka ujutro, ne smije baviti svjetovnim poslovima.—Morer, stranice 290, 291.

„No usprkos svim nastojanjima da se uspostavi svetost nedjelje, sami su papisti javno priznali božanski autoritet subote i ljudsko podrijetlo ustanove kojom je ona bila zamijenjena. U šesnaestom stoljeću jedan je papinski sabor jasno izjavio: ‘Neka se svi kršćani sjete da je sedmi

dan posvetio Bog te da su ga primili i svetkovali ne samo Židovi, nego i svi drugi koji tvrde da štiju Boga; premda smo mi kršćani njihovu subotu promijenili u Dan Gospodnji.’—Ibid., str. 281, 282. Oni koji su zadirali u božanski zakon nisu bili neupućeni u narav svojega djela. Namjerno su se uzdizali iznad Boga.“

„Upečatljiv prikaz rimske politike prema onima koji se s njom ne slažu dan je u dugotrajnom i krvavom progonstvu valdenza, od kojih su neki svetkovali subotu. I drugi su na sličan način stradali zbog svoje vjernosti četvrtoj zapovijedi. Povijest crkava Etiopije i Abesinije osobito je značajna. Usred tmine mračnoga srednjeg vijeka kršćani središnje Afrike izgubili su se iz vida i svijet ih je zaboravio, te su tijekom mnogih stoljeća uživali slobodu u ispovijedanju svoje vjere. No naposljetku je Rim doznao za njihovo postojanje, i car Abesinije ubrzo je bio zaveden da prizna papu kao Kristova namjesnika. Uslijedili su i drugi ustupci.

„Izdana je naredba kojom se, pod najstrožim kaznama, zabranjivalo svetkovanje subote. (Vidi Michael Geddes, *Church History of Ethiopia*, str. 311, 312.) Ali papinska je tiranija uskoro postala jaram toliko mučan da su ga Abesinci odlučili zbaciti sa svojih vratova. Nakon strašne borbe rimokatolici su bili protjerani iz njihovih krajeva, a drevna je vjera bila obnovljena. Crkve su se radovalе svojoj slobodi i nikada nisu zaboravile pouku koju su naučile o prijevari, fanatizmu i despotskoj moći Rima. Unutar svojega osamljenog kraljevstva bile su zadovoljne ostati, nepoznate ostatku kršćanstva.

„Crkve u Africi držale su subotu onako kako ju je držala papinska crkva prije svojega potpunog otpada. Dok su svetkovale sedmi dan u poslušnosti Božjoj zapovijedi, uzdržavale su se od rada u nedjelju u skladu s običajem crkve. Kad je zadobio vrhovnu vlast, Rim je pogazio Božju subotu kako bi uzvisio svoju vlastitu; ali crkve u Africi, skrivene gotovo tisuću godina, nisu sudjelovale u tom otpadu. Kad su bile stavljene pod vlast Rima, bile su prisiljene ostaviti po strani pravu i uzvisiti lažnu subotu; no čim su ponovno stekle svoju neovisnost, vratile su se poslušnosti četvrtoj zapovijedi.”

„Ovi zapisi iz prošlosti jasno otkrivaju neprijateljstvo Rima prema istinskoj suboti i njezinim braniteljima, kao i sredstva kojima se on služi da bi odao čast ustanovi koju je sam stvorio. Božja riječ uči da će se ovi prizori ponoviti kad se rimokatolici i protestanti ujedine radi uzdizanja nedjelje.

„Proročanstvo iz Otkrivenja 13 objavljuje da će sila predstavljena zvijeri s janječim rogovima učiniti da se ‘zemlja i oni koji na njoj prebivaju’ klanjaju papinstvu — ondje simboliziranom zvijeri ‘nalik leopardu’. Zvijer s dva roga također treba reći ‘onima koji prebivaju na zemlji da načine lik zvijeri’; a nadalje, treba zapovjediti svima, ‘malima i velikima, bogatima i siromašnima, slobodnima i robovima’, da prime žig zvijeri. Otkrivenje 13:11–16. Pokazano je da su Sjedinjene Države sila predstavljena zvijeri s janječim rogovima te da će se ovo proročanstvo ispuniti kada Sjedinjene Države budu nametnule svetkovanje nedjelje, koje Rim smatra posebnim priznanjem svoje vrhovne vlasti. Ali u tom iskazivanju štovanja papinstvu Sjedinjene Države neće biti same. Utjecaj Rima u zemljama koje su nekoć priznavale njegovu vlast još je daleko od toga da bude uništen. A proročanstvo pretkazuje obnovu njegove moći. ‘I vidjeh jednu od njegovih glava kao smrtno ranjenu; i izliječena bi njegova smrtna rana: i sav se svijet začudi za zvijeri.’ Redak 3. Zadavanje smrtno rane upućuje na slom papinstva 1798.

godine. Nakon toga, kaže prorok, 'izliječena bi njegova smrtna rana: i sav se svijet začudi za zvijeri'. Pavao jasno izjavljuje da će 'čovjek grijeha' ostati sve do drugog dolaska. 2 Solunjanima 2:3–8. Sve do samoga svršetka vremena on će nastaviti djelo obmane. A i pisac Otkrivenja izjavljuje, također upućujući na papinstvo: 'I poklonit će mu se svi koji prebivaju na zemlji, kojima imena nisu zapisana u knjizi života.' Otkrivenje 13:8. I u Starome i u Novome svijetu papinstvu će biti iskazano štovanje čašću koja se odaje ustanovi nedjelje, koja počiva jedino na vlasti Rimske Crkve.“

„Od sredine devetnaestoga stoljeća proučavatelji proroštva u Sjedinjenim Američkim Državama iznosili su ovo svjedočanstvo pred svijet. U događajima koji se sada zbivaju vidi se brz napredak prema ispunjenju ovoga proročanstva. Među protestantskim učiteljima postoji isto pozivanje na božanski autoritet za svetkovanje nedjelje i isti nedostatak biblijskih dokaza kao i među papinskim vođama koji su izmišljali čudesa kako bi nadomjestili nedostatak zapovijedi od Boga. Tvrdnja da Božji sudovi dolaze na ljude zbog njihova kršenja nedjeljne subote ponavljat će se; već se sada počinje snažno iznositi. A pokret za nametanje svetkovanja nedjelje brzo uzima maha.“

„Čudesna je Rimska crkva u svojoj pronicavosti i lukavosti. Ona može razabrati ono što će biti. Čeka svoje vrijeme, videći da joj protestantske crkve odaju počast svojim prihvaćanjem lažne subote i da se pripremaju nametnuti je upravo onim sredstvima kojima se i sama služila u minulim vremenima. Oni koji odbacuju svjetlo istine ipak će tražiti pomoć te samoproglashene nepogrešive sile kako bi uzvisili ustanovu koja potječe od nje. Koliko će spremno priteći u pomoć protestantima u tome djelu, nije teško naslutiti. Tko bolje od papinskih vođa razumije kako postupati s onima koji su neposlušni crkvi?“

Rimokatolička crkva, sa svim svojim ograncima diljem svijeta, tvori jednu golemu organizaciju pod nadzorom papinske stolice i ustanovljenu da služi interesima papinske stolice. Njezini milijuni vjernika, u svakoj zemlji na kugli zemaljskoj, poučeni su da se smatraju vezanima odanosti papi. Kakva god bila njihova narodnost ili njihova vlast, oni trebaju smatrati autoritet Crkve iznad svakog drugog. Premda mogu položiti prisegu kojom jamče svoju odanost državi, ipak iza toga stoji zavjet poslušnosti Rimu, koji ih oslobađa od svake obveze neprijateljske njegovim interesima.

„Povijest svjedoči o njezinim vještima i ustrajnim nastojanjima da se uvuče u poslove naroda; a nakon što je stekla uporište, da promiče vlastite ciljeve, čak i po cijenu propasti knezova i puka. Godine 1204. papa Inocent III. iznudio je od Petra II., kralja Aragona, sljedeću neobičnu prisegu: 'Ja, Petar, kralj Aragonaca, izjavljujem i obećavam da ću vazda biti vjeran i poslušan svome gospodaru, papi Inocentu, njegovim katoličkim nasljednicima i Rimskoj crkvi, te da ću vjerno očuvati svoje kraljevstvo u njegovoj poslušnosti, braneći katoličku vjeru i progoneći heretičku pokvarenost.' —John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec.

„55. To je u skladu s tvrdnjama o vlasti rimskoga pontifa, 'da mu je dopušteno svrgnuti careve' i 'da može osloboditi podanike njihove odanosti nepravednim vladarima'. — Mosheim, knj. 3, st. 11, dio 2, pogl. 2, odsj. 9, bilješka 17.

„I neka se zapamti: Rim se hvali time da se nikada ne mijenja. Načela Grgura VII. i Inocenta III. još su uvijek načela Rimokatoličke crkve. A kada bi samo imala moć, ona bi ih danas provodila s jednakom snagom kao i u prošlim stoljećima. Protestanti malo znaju što čine kada predlažu prihvatiti pomoć Rima u djelu uzdizanja nedjelje. Dok su oni zaokupljeni ostvarenjem svoje namjere, Rim teži ponovno uspostaviti svoju moć, povratiti svoju izgubljenu prevlast. Neka se samo jednom u Sjedinjenim Državama uspostavi načelo da crkva može koristiti ili nadzirati moć države; da se vjerski obredi mogu nametati svjetovnim zakonima; ukratko, da vlast crkve i države treba gospodariti savješću — i trijumf Rima u ovoj zemlji bit će osiguran.

„Božja je riječ dala upozorenje o prijetećoj opasnosti; ako se na to ne obrati pozornost, protestantski će svijet spoznati koje su doista namjere Rima tek kada bude prekasno da izbjegne zamku. Ona potihom raste u moći. Njezini nauci vrše svoj utjecaj u zakonodavnim dvoranama, u crkvama i u srcima ljudi. Ona podiže svoje uzvišene i goleme građevine, u čijim će se tajnim skrovištima ponoviti njezina prijašnja progonstva. Potajno i neopaženo ona jača svoje snage kako bi promicala svoje vlastite ciljeve kada dođe vrijeme da zada udarac. Sve što ona želi jest povoljan položaj, a to joj se već daje. Uskoro ćemo vidjeti i osjetiti koja je namjera rimskog čimbenika. Tko god bude vjerovao i slušao Božju riječ, time će navući na sebe prijekor i progonstvo.“ Velika borba, 563–581.